

EDITORIAL

QUIN MES, AQUEST DESEMBRE

Hi ha mesos de l'any que vénen caracteritzats o que relacionem amb algun fet social (agost - vacances), polític (setembre - Diada Nacional, i en el nostre cas la festa major - fet social), religiós (març - abril, Setmana Santa) o cultural (abril - Sant Jordi). El mes de desembre és, tradicionalment, el de Nadal: aquest és l'esdeveniment (religiós) que li dona personalitat. Però, enguany, serà un mes que passarà a la història i serà recordat per dues altres raons.

La primera, pel garbuix entre el calendari laboral i les festes, de la Constitució i de la Puríssima. El Govern havia determinat el trasllat de la festa de la Puríssima del dijous al dilluns anterior, possibilitant així un pont interessant entre dissabte i dimarts, dia de la Constitució. Però l'Església, fent ús del privilegi que té d'establir tres festes religioses al llarg de l'any, vinculants per a l'Estat, poques setmanes abans havia determinat de mantenir el dia de la Puríssima com a festa, exigència acceptada pel Govern. I aquí va començar la confusió i el desconcert, el resultat del qual fou que part de les empreses van fer el pont, part van adaptar-se a la modificació del calendari, i unes altres van treballar tots els dies. O sigui que hi va haver de tot.

La segona raó, i molt més important per la seva transcendència, és l'aturada general del dia 14, convocada pels dos grans sindicats del país, CC.OO. i UGT, com a protesta contra la política econòmica del Govern i el Pla de Treball Juvenil (PTJ) elaborat per aquest. No ens toca a nosaltres d'analitzar pros i contres, dimensió política o estrictament social de l'atur, raons dels sindicats i del Govern: són punts que han estat tractats, discutits i analitzats profusament en els diversos mitjans de comunicació. Només volem assenyalar la dimensió històrica de l'esdeveniment, perquè poques persones podien presumir fins a aquest dia 14 d'haver participat en un fet semblant: la darrera aturada general tingué lloc el 1934 (fa cinquanta-quatre anys!)

A nivell local, la confusió va ésser també la nota característica. Què fer? Treballar o no treballar? Obrir botigues o no obrir-les? El resultat fou que algunes empreses van parar i d'altres van continuar treballant com si res. Les botigues van obrir com sempre, si bé amb algun temor les primeres hores del matí per por d'algun piquet, por que va resultar sense fonament.

Esperem que el Nadal i les festes que l'acompanyen siguin tranquil·les i pacífiques. I després ja ho veurem... De moment, per a aquest mes ja està bé.

ÍNDEX

Editorial	1
Pàgina Literària	2
Informació Municipal	3
Informació Local	4 i 5
Homenots	6 i 7
Informació Local	8
Cuina	9
Informes entitats	10
Cartes	11

PÀGINA LITERÀRIA

POEMA A LA VELLESA

Amics, vosaltres sou joves,
 tenui davant els ulls tot un món
 ple d'aspiracions, ansietats, il·lusions...
 un cor que vessa d'alegria,
 un cos ple de vitalitat,
 en una paraula:
 tot el que la vida pot donar.

Amics, vosaltres sou adults,
 heu recorregut una part del camí
 i la joia us acompanya.
 Teniu els pares que encara us acaronen
 i els fills per acaronar
 i la il·lusió de veure com
 de mica en mica el que desitgeu,
 amb l'esforç es va realitzant.

Amics, vosaltres els més grans,
 tenui l'experiència a la mà,
 la sinceritat als ulls,
 fills i néts per estimar;
 els jubilats podeu aspirar
 a tot allò que molts sols poden somiar:
 dinars, passar la tarda amb els companys,
 viatges, excursions i un món d'hobbys
 potser mig oblidats.

Amics, sóc jove,
 cosa que no m'impedeix pensar:
 la vellesa en si obre el cor i demana ajut,
 molts no tenen néts per cuidar;
 encara que trist, a alguns el marit o la muller
 ja els han deixat,
 d'altres tenen treballs que no poden realitzar,
 però al Casal de Jubilats sempre poden trobar
 un amic que els està esperant
 ...molts no s'imaginem el que pot significar.

Amics, l'altre dia sortint del Casal,
 mentre baixava les escales
 la tristesa em va ofegar;
 quasi pel valor d'una barra de pa
 els podem ajudar,
 i quasi de dos mil dos-cents habitants
 sols dos-cents han volgut col·laborar. **VALE**

LA SALA

A casa tenim una sala
 austera, inverosímil,
 llarga, amb mobles
 recollits a l'atzar,
 entre vells i antics
 com tantes sales de poble,
 on no es viu, s'hi està.

El paper una mica rònc
 guarneix els quatre murals.
 Té la volta de tartana
 i el sòl enrajolat
 amb peces de la Bisbal.
 El balcó dona a ponent
 presidint la greu façana
 i a l'altre costat, l'escala
 condueix, indefectiblement,
 al lloc comú, a la sala.

És l'artèria principal,
 el pulmó i la sang
 del baticor casolà.
 Distribueix les cambres
 i la travessem insensibles
 en tenir-la tant present.
 Reunions, àpats i festes
 són reproduïts ací
 com en un recordatori
 separat de la vida diària.
 La sala, és el lloc especial
 on s'emmarquen
 els fets importants, anecdòtics.
 Pocs i comptats. La família
 en fa sempre l'ús recelós
 perquè, d'alguna manera,
 tots naixem i morim
 en el teatre ampul·lós
 de la sala...

Francesc Ventura i Siqués

TAM - TAM

De tant en tant,
 la vida juga amb nosaltres.
 Aquesta marítima flama de l'essència
 ens tria com a joguina predilecta
 de tant en tant.
 Tot bressolant-nos es posa a gaudir,
 i fent-nos voltar empeny fortes emocions
 de tant en tant.
 Amb sa cara neta i riallera
 la vida es deixa veure pel costat més dolç i bru
 de tant en tant.
 Amb l'horitzó ple de llum
 la foscor no existeix
 de tant en tant.
 Mentre girem i girem
 la il·lusió torna i va
 de tant en tant.
 Som pirules voltant
 cantant, ballant...
 ...fins que la flama sèsmicola
 ...de tant en tant
 i la vida ens deixa despullats
 i pirulant...

Patapam!
 la vida és una pirulada
 de tant en tant.

RAFEL DE CABANYES

Mutua General de Seguros

**ASSEGURANCES DE LA LLAR
 PLANS DE JUBILACIÓ, A**

GESTORIA BASSOLS

L'ARXIU HISTÒRIC MUNICIPAL

La gent interessada en la creació de l'Arxiu Històric Municipal de Besalú, ens reunim cada dilluns per començar a engegar el projecte. Una vegada traslladada tota la documentació que romanía a Cal Sereno en males condicions, a una dependència de Can Cambó, comença el procés, que és el següent: Primerament traiem tota la paperassa que no interessa (butlletins oficials de l'Estat, de la província, llibres, revistes, carpetes en blanc, etc.) i comencem a separar els papers en diferents temes, apilonant-los, i reordenant-los per subtemes i per ordre cronològic. Més tard arribarà la documentació que resta a l'Ajuntament i aleshores només faltaria inventariar-ho tot. El procés continuarà amb tota la documentació que arribi a l'Arxiu.

Hem trobat fotografies, molta pols, sèries molt completes del segle XIX, l'antiga gorra del sereno, padrons demogràfics molt ben fets i treballats, segells de l'Ajuntament i d'entitats del poble, etc. Tothom qui hi estigui interessat, hi és convidat, cada dilluns de 10 a 12.

UN NOU CONSELL ESCOLAR

El passat 23 de novembre es constituí el nou Consell Escolar, sorgit de la renovació dels seus òrgans col·legiats: representants dels pares, dels mestres i dels alumnes. Aquesta renovació s'ha de fer, segons la llei, cada dos anys, i en canvi els òrgans impersonals (director, cap d'estudis i secretari) tenen un període d'exercici del càrrec de tres anys.

L'equip directiu del col·legi, un mes i mig abans de les votacions per elegir els nous representants dels pares d'alumnes, ja s'hi adreçà per informar-los i al mateix temps convèncer-los de la importància de les eleccions, de la necessitat que té la comunitat educativa de l'aportació de tothom per tal de millorar el nivell, en tots aspectes, del centre. Malgrat la insistència, fins a dues vegades més, l'interès ha estat escàs, i només tres han estat els candidats: Vicens López i Surroca (membre de l'anterior Consell); Enric Coll i Llandrich (també membre suplent anterior) i Gabriel Vaquero i Nicolau. En coincidir el nombre de candidats amb el de membres a elegir, no ha calgut fer les votacions preceptives.

En l'apartat de representants d'alumnes, entre tres candidats d'alumnes de 6è, 7è i 8è, l'elegida ha estat Cristina López i Bisbal, de 7è curs.

Com a representants dels mestres només hi ha hagut el canvi de Maria Domènec per Anna M.ª Balsach. Els altres mestres continuen en l'organisme.

El nou Consell, en la seva primera reunió, a més de valorar negativament la manca de participació dels pares, i d'informar tots els nous membres de les funcions que els pertocuen, tractà els temes següents:

Possible admissió o no en el centre d'alguns alumnes de reinserció del Centre d'Acolliment de Gircós.

Situació actual de les obres a l'escola.

Problemàtica de l'ensenyament de la Religió Catòlica al Col·legi.

Adhesió a la campanya "Defensem l'ensenyament públic", amb carta adreçada al Conseller d'Ensenyament.

Revisió del Calendari Escolar, en l'apartat de dies de lliure disposició.

Comentari general i aprovació, si s'escau, del Pla de Treball d'aquest curs i del nou reglament d'ordre intern del Centre.

Possible conveniència d'una assegurança per al material utilitzat al col·legi.

Possible supressió de la mesura de suspendre les sortides, visites i excursions escolars.

Precs i preguntes.

Com es pot veure, el programa fou força atapeït i es perllongà durant unes tres hores. En tots els temes s'arribà en un acord per consens, malgrat alguns punts de vista no del tot coincidents, com és lògic.

Acabada la reunió, alguns dels pares assistents manifestaren estar sorpresos favorablement per la importància dels temes tractats en el Consell, i pel to de serietat i responsabilitat que el presidí.

Esperem que de mica en mica l'Escola serà, de veritat, cosa de tots.

EL CONSELL DIRECTIU DE L'ESCOLA PÚBLICA DE BESALÚ

RENAULT

Agència:

RAFAEL SOLÀ I CANALIAS

Avgda. President Lluís Companys, 36

Tel. 59 07 01 - 17850 BESALÚ (Girona)

CONFECIONS

JUANOLA

C/. GANGANELL, 38
Tel. 59 01 82. BESALU

Una excursió a la costa

Berenar d'estiu.

Desfilada provincial a Figueres

Desfilada festa d'aniversari del Casal.

CASAL DE JUBILATS I PENSIONISTES DE BESALÚ

Les activitats que durant l'any 1988 ha fet el Casal de Jubilats i Pensionistes són les següents: El mes de gener, una excursió a la matança del porc amb degustació d'embotits de totes classes i cantada d'havaneres, i ball després de dinar. La diada de Sant Vicens es va fer una quina a Sant Julià. Per Sant Valentí una bunyolada seguida de ball amb l'orgue de Roc Joan de Tortellà. Després, una excursió a Maçanet de Cabrenys.

Per Pasqua, dia del tornell i visita al santuari del Far amb ball d'acordió a càrrec d'en Pere d'Olot.

Per l'abril es va fer la festa d'aniversari del Casal, amb una desfilada de vestits de paper. Hi fou convidat el Casal d'Olot, la Rondalla del qual va interpretar un seguit de sardanes i cançons catalanes. Totes les models foren convidades a un refrigeri.

El mes de maig es va fer una quina, i una excursió al santuari de Queralt i Castellar de n'Hug.

El juny, un berenar d'estiu, una quina, i un viatge a la platja, a Palamós.

Pel juliol, excursió a Sant Pere de Roda i quina.

Per l'agost, un viatge a Platja d'Aro, i una anada de compres a Andorra el setembre.

Per l'octubre anada al Teatre-Jardí de Figueres. El Casal va participar en una desfilada provincial de vestits de paper, amb un total de sis vestits confeccionats pel taller de senyores, que consta d'un grup que treballa fent vestits i treballs manuals, molt bonics, que estan tenint molt d'èxit. L'octubre també hi hagué una anada a la platja de Lloret.

El novembre es va fer la castanyada i ball amb acordió amb en Fonso de Lliurona. Després també es va fer un berenar amb la colla d'Argelaguer, que ens oferí una fabulosa rostida de pollastre a la brasa i, com sempre, hi hagué una nombrosa assistència.

El desembre excursió nadalenca al santuari de la Gleva i a Vidrà, amb lliurament d'obsequis a tots els assistents. El dia 18, festa del torró; i el 31, per acomiadar l'any ens vam reunir tots junts al Casal i començarem l'any amb gresca i xerinxola acompanyats per l'acordió d'en Fonso.

El dia de Reis, xocolatada.

Aquestes festes tenim, en un raconet del Casal, un pessebre molt bonic que ens farà recordar el sentit d'aquestes diades. Tothom és convidat a visitar-lo. Us hi esperem!

LA JUNTA

CONCERT DE CORAL CONCERTANT

De mica en mica i amb una relativa regularitat, anem tenint al poble

petits esdeveniments musicals. Més o menys importants per a uns o altres, però a la fi fan que hi vagi havent un caliu envers la popularització del missatge musical clàssic. No feia gaire que havíem sentit els concerts dels festivals d'estiu quan ens va visitar una coral belga. El seu nom, "La Marcianelle", i la seva ciutat, Charleroi, a Bèlgica. Són una agrupació fundada el 1921 que ja feia anys que visitaven les nostres viles veïnes: Roses, Figueres, Girona..., cosa que dóna un relleu en el camp musical força important a la nostra vila, donat el renom que té aquesta famosa coral per les nostres terres.

Van oferir el seu art el diumenge dia 30 d'octubre amb un programa força complet per a tots els gustos: Van començar per la vessant més clàssica i més difícil. Rameau, un compositor francès del segle XVIII, va obrir el concert. El seguiren Schubert i Mendelssohn, dos compositors del segle passat amb una inspiració molt forta en el camp de la música coral, els quals amb trajectòries diferents (el primer amb una biografia molt tempestuosa -va morir als 31 anys- i el segon amb una fama força considerable en vida, cosa difícil per als bons músics en tots els temps) van transmetre un missatge d'una qualitat poètica inigualable al llarg de tota la seva carrera. Les obres escollides per la coral foren perfectament interpretades si tenim en compte el seu grau de dificultat. La primera part va continuar amb música de molta qualitat: Brahms, compositor alemany, cabdal en el desenvolupament de la música simfònica el nostre segle; Cervera, Henchoz, Rameau, Haydn i Verdi, amb el famosíssim coral de l'òpera Nabucco, sens dubte la melodia més famosa del compositor italià.

En la segona part es van interpretar compositors de caire més popular com G: Becaud o Gaudier. Per acabar, un compositor també molt popular, però d'una qualitat inusual en aquest àmbit: George Gershwin, també compositor de trajectòria difícil i de mort prematura (als 39 anys, en ple èxit). I després de totes aquestes interpretacions per a tots els gustos, van tancar el concert amb una interpretació dels Segadors, cantada també pel públic assistent. Un públic que, sorprenentment, omplia Sant Pere, i al qual vull agrair l'assistència.

Un concert amb música de diferents qualitats, però molt dignament interpretada. Però per sobre de totes les possibles crítiques de la interpretació, voldria remarcar el caire humanista dels components d'aquesta coral (uns seixanta) els quals ens emocionaren més d'un cop al llarg del concert. Els qui vam ésser amb ells després del concert podem dir que aquesta humanitat plena d'amor a la música no era tan sols una careta a l'escenari, sinó un missatge molt sincer d'uns músics amb esperit no gens hipòcrita. En resum, un bon concert amb una acollida prou considerable, i una experiència més en l'àmbit musical per a una vila que sembla (almenys des de fora) que té ganes de saber d'altres àmbits.

A tots, gràcies.

FRANCESC VICIANA

Escola de música "El sol fa la vida"

Electroservei
Jorda C/ Ganganell, N.º 22
17850 Besalú.
Tel. 59 03 52

EMBOTITS
CARNISSERIA
SALVADOR SERRA
c/: Ganganell, 34. Tel. 59 03 56
BESALÚ

VICENS LOPEZ I SURROCA

Neix a Barcelona el 28 de maig de 1948. Acabat de néixer se'n va a viure a Valdepeñas (Ciudad Real) on el seu pare havia muntat una panificadora. Als cinc anys es trasllada a Arenys de Mar. Estudia amb els germans Gabrielistes fins als 13 anys. Als 14 continua els estudis amb els Escolapis de Mataró, i acabat el curs se'n va a Barcelona on comença a treballar amb el seu pare, delicat de salut a causa d'un glaucoma. Combina la feina - fabricació de sacs- amb cursets a les tardes: marketing, vendes, direcció... L'any 1972 es casa amb la "marquesa" d'Arenys de Mar, la Imma Bisbal i Bautista. Tenen dues nenes: la Cristina i la Mariona. Ens confessa que el matrimoni va significar una transformació en la seva vida. La Imma era molt ordenada i, alhora, capaç de capgirar la distribució de la casa, de tant en tant, "*però, de mica en mica, s'ha tornat al desordre ordenat de la família*". L'any 1974 tanquen la fàbrica de Barcelona, i l'1 d'agost del mateix any s'instal·la a Besalú.

-Quina fou la causa de la teva vinguda a Besalú?

El 60% de la producció de sacs que fèiem a Barcelona eren per al guix i la construcció, i el mercat principal el teníem a Girona. Recordo que vam començar a la carbonera de Can Prujà, sota Can Llandrich. Després ens vam instal·lar als locals on ara ens trobem.

-Quina classe de sacs fabriqueu?

Sacs de paper i sacs plastificats amb bossa de plàstic que van destinats, sobretot, al guix, pinso i productes químics. Ara comencem a fer bosses de fantasia per a bootiques i modes.

-És complicat, el procés de producció?

No d'una manera especial. Transformem el paper de bobina en sacs que passen per impressions de diversos colors. Llavors s'enganxen i se'ls posen reforços.

-Quant a tecnologia, què podries dir-nos?

Es molt avançada. La feina es va computaritzant. El que passa és que és caríssima. La que nosaltres utilitzem és tecnologia convencional dels anys 1970 - 75, suficient per a cobrir amb qualitat el nostre mercat. A les màquines de què disposem els acoblem nous elements com, per exemple, els que fan referència a les impressions. Les màquines que tenim són espanyoles, concretament de Saragossa, i alemanyes.

-Quants treballadors hi ha a l'empresa?

Vint-i-sis. Meitat homes i meitat dones.

-Et va ésser difícil la integració a Besalú?

Marxar de Barcelona no em va representar cap esforç especial si tenim en compte que la major part de les hores del dia era tancat a la fàbrica. Els dos primers mesos els vaig passar sol. Després ja va venir la Imma. Ella treballava de relacions públiques per a la Rank Xerox. Era una feina de molta activitat.

Deixar-la per esdevenir mestressa de casa fou molt difícil per a ella. Per aquesta raó la seva integració a Besalú fou més difícil que no pas la meua. La situació va canviar de signe quan ella, l'any 1976, es va integrar a les Veus de Besalú i jo, l'any següent, a l'Agrupació Teatral a través dels Pastorets. Aixó ens va permetre i possibilitar el contacte amb persones no relacionades amb la feina.

-La teva afició teatral ja ve d'abans?

No. Però aquest descobriment m'ha ajudat molt: significa la convivència amb gent diferent en tots aspectes: ideologia, edat... Ens hem entès sempre molt bé. I el joc de desdoblaments que representa l'escenari és fascinant (**aquí en Vicens es descabdella parlant-nos del joc de màscares i disfresses que comporta la interpretació de tota mena de personatges**). I les hores dedicades als assaigs són un temps d'oblit total dels maldecaps de la feina; i això també és saludable.

-La vida, és també una representació, com tan sovint s'ha afirmat?

Sí. T'adaptes a la persona que tens al davant.

-Així doncs, vivim en un món d'aparença?

Total! Però darrera l'aparença hi ha la voluntat d'ésser sincer o de no ésser-ho. La persona no ho dona mai tot. I aquí rau el problema: fins on es dona el que tens al davant?

Nosaltres també procurem adaptar-nos a ell, perquè una entrevista és també això: una adaptació a la persona que tens al davant per, d'aquesta manera, intentar descobrir-la, procurar que ho doni tot, o si no, al màxim possible, tasca gairebé impossible.

-De quina manera vas arribar a ésser director de l'Agrupació Teatral?

L'any 1982, en Xavier Roca va deixar la direcció i la presidència de l'Agrupació Teatral. Durant aquell any i el següent, en Ramon Surroca en fou el director. Jo vaig assumir les dues funcions, direcció i presidència, l'any 1984, deixant molt clar des del primer moment que la direcció quedava sempre oberta a qualsevol qui volgués assumir la responsabilitat de les obres que volgués escenificar. L'any 1984 vam fer els Pastorets i l'obra "Armand Gresca"; el 1985, "Un pagès de Barcelona" i "Distret, però no tant"; el 1986, "Cèlia Ferrarons, alcaldessa amb decisions" i "Els Jocs Florals", el 1987, "Un marit per a la meua dona". També hem organitzat quatre mostres teatrals.

-Director o actor?

Director. És una feina més completa i m'ha ensenyat més coses.

-Quina és la situació del teatre actual a Besalú?

Desencisadora. Sempre he comptat amb el suport d'en Paco Vaquero. Junts hem vist teatre a fora i hem estat en contacte amb altres persones i grups amb molta marxa, que es preparen per al teatre professional. Això ens ha tornat més exigents i demanem més esforç per part de tots. Ens trobem en un moment en què nosaltres voldríem fer un pas endavant, cap a un teatre més valent, però la resposta ha fallat, o no ha estat la que esperàvem.

-De quina manera vas arribar a la presidència de l'Agrupació Teatral de les Comarques Gironines?

Des del 1983 que n'era membre. L'any 1985 hi van haver unes eleccions i em van elegir.

-Quina és la funció bàsica d'aquesta institució?

Vetllar pel fet teatral i per les inquietuds dels grups provincials, procurant fer-les realitat. Coordinem esforços. El projecte d'aquest any ha estat "La Mandràgora", representada a la plaça de Sant Pere aquest estiu.

-De totes maneres, sembla que el teatre no et dona prou feina, perquè actualment ets també el president del C.F. Besalú...

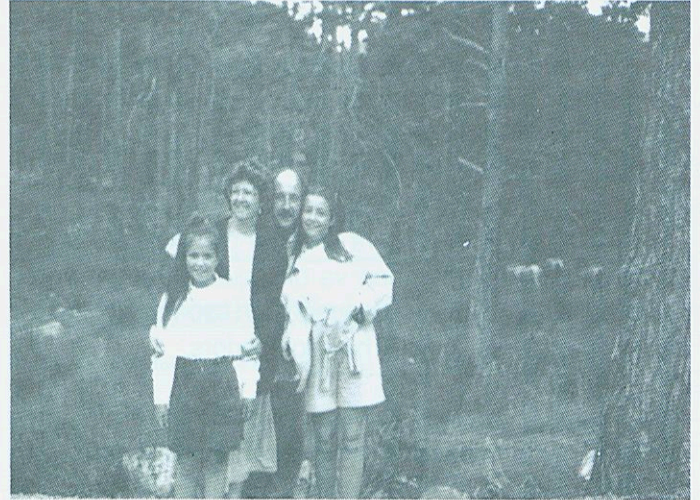
Fa un parell d'anys, l'estiu del 1987, el futbol va quedar sense president ni junta; i no hi havia voluntaris ni tan sols per a crear una gestora. En una reunió extraordinària de socis es fa un sorteig de deu noms entre tots els socis, que seran els encarregats de trobar una solució al problema. Jo vaig ésser un dels deu noms i vaig tenir la desgràcia de dir que si em necessitaven per alguna cosa els ajudaria. Em van agafar la paraula i, quan vaig adonar-me'n, ja era el nou president del club de futbol. Vaig acceptar-ho sempre que no m'obliguessin a responsabilitats esportives, perquè no és pas el meu fort. L'objectiu de l'actual junta és la cohesió de tots els seus membres i la superació de la crisi, cosa que s'ha aconseguit. Hi ha, però, un problema que em sap molt de greu: la dissolució dels juvenils, decidida pels propis jugadors. Són prou grans per a saber què es feien, però he de dir que han estat manipulats per una gent que llavors no els ha respost.

-I quines activitats més fas?

Sóc membre de l'associació de veïns de Racolta, del Consell Escolar, i del Consell Cultural de l'Ajuntament.

-Canviem de tema. Quina és la situació laboral de Besalú?

Difícil, molt difícil. Personalment, em preocupa molt el problema de l'atur. La sortida no és fàcil, però penso que el jovent ha perdut l'encís de tenir un ofici. Estem preparant una joventut teòrica, l'experiència que tenim dels nostres avantpassats és el testimoni d'una feina dura i de rebre garrotades. El futur del poble està estancat, industrialment. Hi ha poc sòl industrial, la qual cosa no deixa gaire marge de negociació a l'Ajuntament per tal d'intentar la instal·lació de noves indústries al poble. Em sembla que el problema es resoldria a través de la col·laboració entre les forces vives. L'any 1979, quan em vaig presentar a les eleccions municipals amb els Independents, proposava un cooperativisme de compres amb tots els comerços per tal de poder oferir millors preus. A fi de solucionar els problemes dels llocs de treball a Besalú, les empreses haurien de conèixer i planificar les necessitats futures i preparar, així, la gent, proporcionant si fos necessari

beques i ajuts de formació. D'aquesta manera no s'hauria de recórrer a persones de fora.

-Com a empresari, com valores la vaga general del dia 14 d'aquest mes de desembre?

La meua valoració es podria resumir en cinc punts:

1._ No entenc com uns sindicats estan en contra del Programa de Treball Juvenil, proposta del tot nova per part d'un Govern i de la qual altres països estaven pendents per veure com funcionava. Que era millorable? És clar que sí!

2._ Els sindicats han organitzat una vaga general sense preguntar prèviament al jovent si té ganes de treballar o no.

3._ La vaga, com un toc d'atenció al Govern em sembla bé en tant que estan "apretant" molt a tothom i no hi ha una relació proporcionada entre els impostos i els serveis que ofereixen.

4._ A què juguen, els sindicats? Si deterioren l'actual Govern, quina alternativa millor li queda, al treballador?

5._ Les estadístiques del Govern i dels sindicats a l'hora d'avaluar els resultats de la vaga no lliguen per enlloc. Si no hi ha veritat, poc futur tenim.

A diferència de les respostes anteriors, pausades, meditades, aquesta ha estat ràpida i segura, sense cap senyal del més lleuger dubte.

-Un desig per a aquest nou any 1989?

A veure si tenim una Festa Major ben popular amb la col·laboració de tots els barris, en la qual ningú no se senti marginat.

PARLEM DE TEATRE!

El món està capgirat, ningú o quasi ningú no està content, els polítics els empresaris, els treballadors, tothom troba defectes a la realitat actual, i si no com a mostra tingueu un botó: la vaga general.

Ja el segle XVII, ho va encertar plenament el famós Calderón de la Barca quan va dir aquella frase "el gran teatre del món". L'univers sencer és un espectacle; ara bé, aquest desapareix si no hi ha espectadors.

Teatre ve del grec "theatrón", veu que a la vegada deriva del verb "theaómai" (miro o contemplo).

I és que el món és un teatre, no n'hi ha dubte.

Per tant, hem de despertar aquest afany contemplatiu i analític envers el teatre. Hem de tenir espectadors, ja que sense ells el teatre és mort.

Totes les persones sensibles, observadores, s'adonen de la importància del teatre, i si no, vull recordar-vos les paraules que deia el nostre insigne poeta Federico García Lorca: "...un poble que no ajuda i no fomenta el seu teatre, està moribund".

Si el teatre és un dels més expressius i útils instruments per a l'edificació d'un país, també és el termòmetre que marca la seva grandesa o el seu descens; llavors cal que tots plegats revisem la nostra actuació i fem un examen de consciència. Començant pels espectadors i acabant pels qui formem part de l'Agrupació Teatral de Besalú.

I pregunto: No s'ha adormit l'Agrupació una mica en els seus llocers? On és aquella capacitat de treball que hi havia? Per què no s'estrenen més obres? I per què no hi ha més comunicació entre tots? Un toc d'alerta, companys, que les campanes no hagin de tocar a mort, sinó tot al contrari, tocs d'alegria, de festa major, de satisfacció aconseguida, de molts nous esdeveniments.

Amics, de veritat que tots nosaltres tenim una gran responsabilitat; ens devem als nostres estimats espectadors.

Que de moment són pocs? Sí, però són fermes i cada dia, si nosaltres volem, n'hi haurà més i més, però sobretot despertem-nos, despertem-nos i mans a l'obra, que el món és un teatre!

I com sempre, parlem de teatre!

GERMANDAT DE DONADORS DE SANG

Benvolguts amics:

Es una satisfacció, com a delegat de la Germandat, veure com responeu tots com una sola persona quan es necessita la vostra ajuda.

A Besalú ara hem tingut un greu cas: A la Carme Gayola i Torrent (la Carme de Cal Peó) se li ha fet un trasplantament de fetge que, gràcies a Déu, respon molt bé i va per bon camí.

Com és natural en una operació d'aquesta mena, llarga i complicada, es necessita molta sang i l'Hospital Clínic, on és ingressada, ha de recuperar-la. Llavors moltíssima gent s'ha ofert per donar-ne, i això són coses tan altruistes que són dignes de ressenyar perquè en quedi bona constància i per a un delegat, veure que la gent respon d'aquesta manera, e's la millor recompensa que pot tenir. Per tant gràcies, amics, gràcies per tot; és el millor regal de Nadal!

Per a la propera primera quinzena de febrer, oportunament ja us anunciarem dia i hora, hi haurà nova extracció de sang. Esperem que tothom qui no n'hagi donada ara per qualsevol causa, vindreu a fer la vostra donació.

Penseu que se'n necessita molta i molta, ara ho constatem amb el cas de la Carme, però hi ha tants i tants casos en què la nostra sang fa falta... Pot ajudar un amic o un desconegut, és igual, tots són persones que ens necessiten. Es tan bonic poder ajudar el proïsme, desinteressadament, sense egoïsmes de cap mena. Quina satisfacció sentir dintre nostre que hem aconseguit un deure humanitari! La sang no es pot fabricar, només nosaltres la podem donar.

Ajuda els altres, dóna la teva sang!

Quan aquestes ratlles vegin la llum, ja haurà passat Nadal. Us desitjo de tot cor que aquestes festes us hagin provat molt i molt.

I per a qualsevol cosa que pugui ésser-vos útil, resto a la vostra disposició.

JOAN "ZAFONT"

Delegat a Besalú de la Germandat

CAN
MOLINARET
Kronenbourg
Bar, tapes, música,
i una bona cervesa.

Ganganell, 21
BESALÚ

La cuina bona, senzilla, ràpida i saludable de la Srta. Teresa Cucala.

BACALLA A LA LLAUNA

PER A 4 PERSONES: 400 o 500 gr de bacallà remullat. 1 pebrot escalivat, pelat a tires. 200 gr de tomàquet. 3 grans d'all tendres. 1 got de vi blanc. mitja cullerada de pebre vermell. 1 fulla de llorer. una mica de canyella. Pebre negre. Julivert.

El bacallà, a trossos, s'asseca amb un drap, es passa per farina i es fregeix lleugerament.

Els trossos es col.loquen a la llauna.

En el mateix oli s'hi tiren la meitat dels alls i, quan s'han daurat una mica, s'hi afegeix el pebre vermell, el tomàquet i la fulla de llorer.

S'espera que el tomàquet es cogui ben bé i s'hi posa la canyella, el pebre, la sal i una mica de sucre.

Per fi s'hi posa el vi i es deixa reduir força. Amb això es cobreix el bacallà.

Per sobre, com a adornament, s'hi posen les tires de pebrot, la resta de l'all, julivert i un rajoliu d'oli.

Les tires de pebrot s'hi poden col.locar formant quadres o ratlles. Es posa al forn uns minuts i ja està a punt de servir.

Es molt bo, i fa bonic quan es posa a la taula.

ES BO SABER QUE...

* La carn i el peix són iguals de nutritius. Sembla que ho és més la carn perquè, com que costa més de pair, ens deixa més satisfets. Els qui tenen problemes de digestió és millor que mengin peix.

* El greix del peix, sobretot del blau, conté àcids grassos no saturats, per la qual cosa disminueix el colesterol de la sang. O sigui: Les persones que tenen colesterol o hi són propenses, seria millor que mengessin peix blau si no els perjudiqués en altre sentit.

* El peix, en llauna, és més ric en calci que el peix fresc. Això és degut que les espines es dissolen, per la qual cosa el contingut en calci passa de 33 a 437 mil.ligrams per cada 100 grams.

Això és molt important per a les criatures que creixen ja que, menjant per exemple sardines de llauna, tindran tretze vegades més calci que si les mengen fresques.

Aquests petits consells, en conjunt, si es tenen en compte fan que la salut en digui bé.

Parlem de l'estiu a Besalú

Gent que ha demanat informació a la nostra Oficina, al llarg de l'estiu.

1987 - JUNY

Catalunya	809
Resta Espanya	14
Europa	654
Amèrica	11

1987 - JULIOL

Catalunya	466
Resta Espanya	521
Europa	963
Amèrica	11

1987 - AGOST

Catalunya	651
Resta Espanya	565
Europa	1.185
Amèrica	17

1987 - SETEMBRE

Catalunya	318
Resta Espanya	98
Europa	356
Amèrica	17

1988 - JUNY

Catalunya	528
Resta Espanya	72
Europa	382
Amèrica	11
Austràlia	3

1988 - JULIOL

Catalunya	803
Resta Espanya	271
Europa	859
Amèrica	5

1988 - AGOST

Catalunya	1.040
Resta Espanya	496
Europa	934
Amèrica	35
Asia	4

1988 - SETEMBRE

Catalunya	345
Resta Espanya	160

La castanyada a l'escola.

CONFECCIONS OLIVERAS

c/ Ganganell, 9 Tel. 59 01 34 - BESALU

Roba per a tots. Schuss, Genfins, Rodier.

Lacoste, Jocavi, Nerva...

BONES FESTES!

COMERCIAL

FIBE, S. A.

Electrodomèstics i articles regal.

Lloguer de cintes de vídeo.

c/. Major, 24. Tel. 59 01 11. BESALU
Pujada Castell, 20. Tel. 50 06 59. FIGUERES

C. E. BESALÚ

A l'últim número de "Tallaferro", us assabentàvem que el C.E. Besalú i l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament organitzaríem excursions culturals conjuntament.

La primera es va fer el dia 20 de novembre i va ésser a Sitges. Acompanyats pel cap de Protocol de l'Ajuntament, visitàrem el Museu Mar i Cel, el Cau Ferrat, on poguérem admirar els "records" que hi deixà Santiago Rusiñol, que donà la casa al poble de Sitges a condició que no s'hi toqués ni canviés de lloc cap de les obres d'art que hi deixà. Entre d'altres, vam poder admirar obres de Ramon Casas, del propi Santiago Rusiñol, d'El Greco, Zurbarán, etc.

També visitàrem el Palau Mar i Cel, lloc on durant l'any se celebren congressos i trobades de caràcter cultural.

Tampoc no hi va faltar la passejada pels típics carrerons estrets de la part vella del poble de Sitges, on enmig d'aquells plantejaments irregulars i les parets blanques de calç, amb l'aire salat que et frega el rostre, si tanques els ulls, tens la sensació d'anar mar endins assegut a la proa d'un vaixell, on cada racó omple l'esperit d'ambient mariner. Potser per això acabaríem tots a la platja collint petxines i fent castells de sorra.

El dinar fou d'aquells que els bons gourmets recorden durant temps. Vam conèixer l'especialitat del país, el "xató", i com tocava, férem un àpat de peix.

Llàstima de la cua de cotxes a la tornada, que ens féu arribar un xic tard a casa.

Valoraria com a molt positiva aquesta excursió, ja que els qui hi assistírem ens ho vam passar d'allò més bé. Les explicacions del nostre acompanyant, en les visites als museus, tot afegint-hi alguna anècdota curiosa, van fer que ens passés el temps sense adonar-nos-en.

Voldria, des d'aquí, fer una crida a tothom a qui agradin aquestes sortides i recordar-li que per al mes de gener en preparem una altra, per tal de fer una ruta pessebrista.

Aquest tipus d'excursions són a l'abast de tothom. Tots en podem gaudir, i crec que val la pena.

El 20 de novembre només vam ésser dinou els qui vam anar a Sitges. A veure si en la propera podem ésser més.

ELS JUVENILS DEL C.E. BESALÚ, PUNT I FINAL?

Amb aquesta nota adreçada a la Federació Catalana de Futbol, el C.E. Besalú es veié en la necessitat de retirar el seu equip juvenil de la competició:

BESALÚ, a 13 d'octubre de 1988 FEDERACIÓ CATALANA DE FUTBOL

Benvolguts senyors:

El Club Esportiu Besalú s'adreça a vostès per tal d'informar-los de la impossibilitat que tenim de continuar jugant els partits de competició oficial amb l'equip juvenil. La quasi totalitat de la plantilla d'aquest equip juvenil, que juga a 3.ª divisió provincial, grup 23, no es presenta als entrenaments ni als partits (fins ara només n'hem pogut jugar un), després de citar-los i comunicar-los amb ells fins a tres vegades per carta certificada amb acús de rebut.

El fet que la vila de Besalú només tingui uns 2.000 habitants, no ens permet fixar més jugadors per afrontar els partits oficials, malgrat els nostres desigs. Per tant, ens veiem en l'obligació de posar en coneixement d'aquesta Federació que hem de retirar l'equip de la present competició.

Creiem que des de començament de temporada hem fet els esforços necessaris perquè les coses anessin bé, i no se'ns pot culpar de l'actual situació: En els dos partits que no s'han pogut jugar, per incompareixença dels jugadors (20-10-88) i (8-10-88), hi ha hagut sempre la presència del delegat del club i de l'entrenador.

La preocupació de l'actual Junta Gestora pel futbol-base queda demostrada pel fet que tenim en competició un equip d'infantils, i dos d'alevins (un d'ells escolar). Esperem que això i el fet de tenir el primer equip en 1ª regional, es tingui en compte quan es prenguin les mesures oportunes, davant l'actual situació, que nosaltres som els primers de lamentar.

Ben cordialment,
Vist-i-plau, **EL PRESIDENT**

El Secretari

Ara tot l'assumpte és en mans de la Federació, que davant els fets esmentats ha de prendre les mesures oportunes.

Junta Directiva C.E. Besalú

Perruqueria MIQUEL
Portalet, 3
Tel. 59 08 62 BESALÚ

UN VIATGE DIFERENT

Conèixer món és molt interessant. Ho vaig veure així el 28 de setembre passat, després de patir catorze hores de vol amb la companyia pakistanesa i arribar al país dels meus somnis: el Nepal.

Un país ple de misteris: temples, gent nòmada, venedors, protadors d'esquena i, sobretot, moltes muntanyes. Un país que fa tan sols una cinquantena d'anys que fou explorat per l'anglès Hyllari.

El millor record que m'he endut d'allà és la sinceritat de la gent, normalment nòmades, que viuen del turisme i de les grans muntanyes (expedicions, raftings, turistes i trekkings). El darrer va ésser el nostre objectiu. Un trekking és una passejada per les valls del Nepal, on pots observar els pobles més aïllats i les grans muntanyes. N'hi ha de molts tipus. Nosaltres n'escollírem un de llarg: vint-i-tres dies.

Travessàrem dues valls, la semi-salvatge del Rolwaling i la del Khumbu (vall de l'Everest), lligats amb l'expedició catalana EPSON Everest 88 a la tornada.

Per passar d'una vall a l'altra havíem de superar un coll de 5.800 metres. La nostra preocupació era que ens trobàvem a més de 5.000 m i a més d'una setmana de la civilització, sense ràdio, hospitals ni cap tipus de comunicació que no fos a peu. En aquella altura el termòmetre marcava -15° C dins la tenda, cosa que ens feia estar a dins. No vull ni saber a quants graus s'estava a fora.

Superat el coll de Trashi Laptsa, les caminades eren més suaus i segures (teníem la civilització a l'abast, i un helicòpter si calgués). També poguérem celebrar l'èxit de l'expedició catalana amb els alpinistes.

Arribà també l'esperat turisme a Katmandú (capital del Nepal), la dutxa calenta, el menjar variat i a taula, els regals de rigor i, finalment, l'adéu alegre al país dels contrastos, de l'alegria i de les grans muntanyes.

JOAN BOSCH I FONT

JA POTS ANAR XIULANT, QUE SI EL BURRO NO VOL VEURE...

VISCA LA DIFERENCIA- La segona setmana de desembre va ésser la setmana boja. Fou la setmana dels tres dilluns, per als espanyols i per als catalans. Per a la gent del País Basc fou una setmana intel·ligent. Quan la gent treballava, anava per feina, i quan feia festa gaudia d'allò més.

Els bascs ho van tenir clar: la festivitat de la Puríssima es passa al dilluns, la de la Constitució es manté per a l'endemà i tots contents. A casa nostra es va fer diferent, perquè, com sempre, la culpa la té Madrid. Vam treballar el dilluns, vam fer festa el dimarts, tornem a treballar el dimecres, fem festa el dijous, treballem el divendres i arriba la festa del cap de setmana.

El president de la Generalitat va dir que no es compartia, però que es respectava la decisió de Madrid, i en Pujol es va despenjar en demagògies absurdes tot dient que reconeixia que tots els Estats tenen dret a una festa a l'any, però l'Estat espanyol es passa perquè en fa dues

i això no pot ser. Però com que no pot ser, a Catalunya fem les festes que diu l'Estat per allò del seny català de no dur la contrària.

Els bascs, que no deuen tenir tant de seny, van considerar que si es traslladava la Puríssima al dilluns la cosa seria més productiva i gaudida per tothom, i així ho van fer. Resultat: El sentiment popular basc va estar de festa el dilluns i el dimarts, i els altres dies de la setmana els va treballar. Mentre que la gent de l'Estat, quan el poble basc feia festa a casa seva, ells treballaven, i quan els bascs van considerar que s'havia de treballar a casa seva els de l'Estat van fer festa. Allà va quedar clar qui és qui. A veure si n'aprenem. Visca la diferència, "nacionalistes".

UN TREN PER AL TERCER MON.- Fa un centenar d'anys que aquest país pateix un restrenyiment de vies ferroviàries. Al cap de cent anys de restrenyiment, sembla que vol arribar el famós ample europeu. Es a dir, que els trens que circulen per Europa podran entrar al nostre país perquè tots calçaran el mateix peu. Però renoi, això d'haver d'esser espanyols comporta sovint haver de mantenir una situació vergonyant. Quan els qui són més espanyols que nosaltres prenen una decisió, ja ens agradaria que fos seriosa, però... Resulta que aquesta vegada volen que funcioni el Tren de Gran Velocitat, el TGV, que es veu que allà on tenen les vies amples fa temps que funciona.

Hauria de semblar estrany, però en aquest país és natural. El TGV funcionarà a través de tres fases que en conjunt marcaran un eix ibèric. La primera línia del TGV anirà de Madrid a Sevilla; penso que deu ésser una línia fèrria pensada per al Tercer Món, perquè pren la direcció del continent negre. Es veu que quan tinguin la línia encarrilada cap al Tercer Món s'engegarà una altra fase que enganxarà Madrid amb Sagarossa, després una altra entre Saragossa i Barcelona, i finalment la de Barcelona a Portbou per tal de poder connectar amb Europa. No ens enganyem, a nivell espanyol pesa més l'exposició sevillana del 92 per allò del "Quinto Centenario"; que totes les cabrioles que puguin fer a Barcelona els atletes de tot el món per allò de les Olimpíades. Tot sigui per deslluir (amb permís del PSOE).

XIULETS.- Mireu que tenim mala sort, quan ens podem deslliurar un xic de les urpes centralistes i aconseguim que un cap d'Estat com és el Sant Pare al Vaticà ens rebi com a catalans, ens engega el predicot de benvinguda en castellà. Sembla una manca de delicadesa d'en Wojtila predicar en barbarismes. Un home tan infal·libre no pot al·legar ignorància i encara menys si presumeix de tenir a la biblioteca del Vaticà tots els volums de la Gran Enciclopèdia Catalana "repes".

Com sol passar quan hom s'adona que li han pres el pèl i que, a més, la cosa li ha costat quartos, el personal es va posar a xiular perquè l'inefable i infal·libre s'adonés que tenia un peu fora de camí. Ja pots anar xiulant...

...Una vegada perquè és la patrona dels militars i el Govern és feble i no vol entrebancs. AménPujolCiUsí!

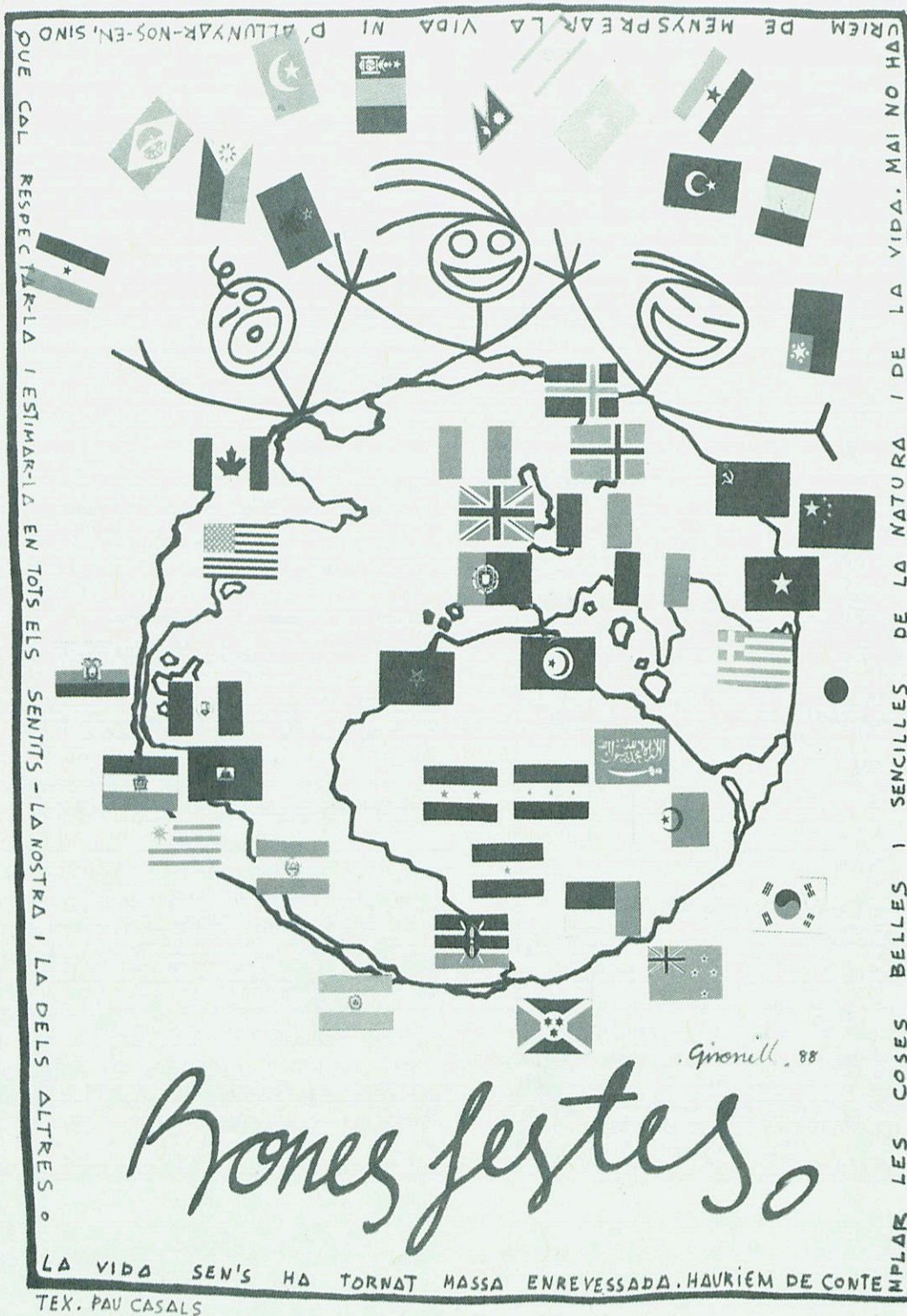
...Després perquè des de Madrid primer és Espanya que Catalunya (i em sembla molt bé). AménBarrionuevoPSOESÍ).

...Ifinalment perquè no poden equivocar-se ni equivocar-nos. Amén Wojtilasí!

FIDEL BALES I JUANOLA

CALÇATS
LLADO^o

PLAÇA MAJOR N°4 TEL. 590278. BESALÚ

Han col.laborat en aquest número:

DIPUTACIÓ DE GIRONA
 ENSENYAMENT I CULTURA

Caixa de Girona

